

[Gert Petersen]

mænd nok skulle vende udviklingen, men det var da meget tænkeligt, at der udbrød oprør i mellemtiden. Jeg har ikke indtryk af, at den britiske regerings politik er en, som skaber tillid i den britiske arbejderklasse, og jeg tror ikke, at en sådan politik går i det lange løb. Men bevar mig da vel, Margaret Thatcher har fået vendt et underskud på betalingsbalancen til nogenlunde balance. Til gengæld er prisen altså en arbejdsløshed, som nu ligger på niveau med, hvad den gjorde i 1936-37. Den pris vil vi ikke betale, og jeg er overbevist om, at den vil den danske arbejderklasse ikke betale. I stedet kommer regeringen altså med disse forsinkede borgerlige løsninger, denne lidt udvandede borgerlige politik, som til gengæld hverken hjælper det ene eller det andet sted, hverken på betalingsbalance eller på arbejdsløshed.

Jeg synes også, at regeringen, samtidig med at den fører denne udvandede borgerlige politik, udviser en forbavsende mangel på fantasi, når det drejer sig om at gribe til løsninger af problemet. Jeg vil bare nævne et par eksempler.

Man taler meget – og med rette – om at styrke den kollektive trafik. Af mange grunde. Man forudsår, at tilskuddet til den kollektive trafik skal øges, men samtidig forudsår man, at taksterne skal sættes i vejret, hvor man burde gå den modsatte vej og gøre den kollektive trafik virkelig attraktiv og billig og også ofre det, som det koster, fordi det kan betale sig i den lange ende. Vi ved f.eks., at DSB ifølge en opgørelse har et minimumsbehov for bevillinger på 300 mill. kr. årlig over 3 år, og så afsætter man, det er sket nu, 200 mill. kr. til det første år, og man ved intet om, hvad der skal ske det næste år og det næste år igen.

Vi kan tage energisektoren. Regeringens eget varmeplanudvalg oplyser i sin tredje delbetænkning, at udvikling af vedvarende energi kan give 7.000 nye arbejdspladser pr. investeret milliard kroner. Her er i virkeligheden tale om totalt sammenfald mellem hensynet til beskæftigelsen og til betalingsbalancen. Alligevel, regeringen holder sig tilbage.

Med de par eksempler har jeg villet vise samtidig, at der, hvis man vil, realistisk kan føres en anden krisepolitik end den borgerlige politik, der bliver lagt op til fra den side i salen, og den udvandede borgerlige politik,

som regeringen i øjeblikket fører. Der kan føres en anden krisepolitik, der hjælper på landets økonomi og tager sit udgangspunkt i lønmodtagernes interesser. En krisepolitik, som også vil indebære visse byrder for befolkningen, men helt anderledes retfærdigt fordelt og med en reel positiv effekt for økonomien. Hovedprincipperne for en sådan krisepolitik må for det første være at begrænse importen – det er vi enige om, og det er i og for sig at spare – men ikke ved indgreb, der også rammer den danske hjemmemærkedproduktion. Det er jo det, der er tilfældet med de momsforhøjelser osv., hvormed man prøver på generelt at begrænse importen.

For det andet må vi øge vort lands selvforsyningsgrad, vor uafhængighed af udlandet. Vi kan naturligvis ikke melde os ud af verden, men vi kan godt satse på en langt højere selvforsyningsgrad, en langt bedre uafhængighed af udlandet. Det er utvivlsomt i strid med visse EF-principper, men så længe vi lader os binde af disse EF-principper slavisk, så kan vi ikke løse problemerne herhjemme på en anstændig måde.

For det tredje må det netop i krisetider dreje sig om at udbygge den sociale retfærdighed i stedet for som nu at undergrave den. Det er nemlig ved at udbygge den sociale retfærdighed, at man trods alle vanskeligheder kan skabe den tillid og optimisme blandt lønmodtagerne, som er en nødvendighed for, at problemerne skal kunne løses. Hvad er hovedpunkterne i en sådan politik?

Jeg vil her berøre nogle enkelte hovedpunkter. For det første omkring energiforsyningen, for jeg er i og for sig enig med regeringen i, at det er energiproblemerne, som er den umiddelbare anledning til de store vanskeligheder, vi ligger og slås med. Når Danmarks energiforsyning stiger i pris fra 15 mia kr. til 26 mia kr. i løbet af 1½-2 år, så er det en alvorlig affære, men så skal man også sætte ind her fra regeringens side på en helt anderledes koncentreret måde, end det hidtil er sket. Jeg synes, man skulle starte med definitivt at sige nej til atomkraft og ligesom lægge det til side. Det bruger vi ikke. Dermed er der også skabt mulighed for at udarbejde en holdbar, konsekvent, sammenhængende og flerårig udbygningsplan for energien, hvor man meget vel kunne og måtte afsætte 4-5 mia kr. årlig til fremme af bespa-